

Sygn. akt II KK 315/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

po rozpoznaniu w Izbie Karnej , na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2017 r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie A. S.

skazanej z art. 284 § 2 k.k.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora generalnego, na
korzyść skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w P. z dnia
25 października 2016 r., sygn. akt VII K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięć o
karze (pkt 1, 2, 3 i 4) i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł. VII
Zamiejscowy Wydział Karny z/s w P.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w P. z
dnia 25 października 2016 r., sygn. akt VII K (...), A. S. została uznana winną tego,
że w okresie od 14 kwietnia 2015 r. do 18 kwietnia 2016 r. w P., przywłaszczyła

powierzone pieniądze w kwocie 39.765,61 zł., pochodzące z odszkodowania na rzecz małoletniej córki N. W. wypłaconego w kwocie 80.000 zł., tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 k.k., za który wymierzono jej karę roku pozbawienia wolności (pkt 1. wyroku), której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby (pkt 2.), a na mocy art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oddano oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora (pkt 3.). Nadto, nałożono na oskarżoną obowiązki wynikające z art. 72 § 1 pkt 8 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (pkt 4.).

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 2 listopada 2016 r.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części orzeczenia o karze (punkty 2 i 3 wyroku), na korzyść A. S., zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k., polegające na błędnym przyjęciu, iż w czasie orzekania obowiązywała inna ustawa niż w czasie popełnienia przestępstwa, w konsekwencji czego niezasadnie zastosowano, wynikającą z treści tego przepisu regułę intertemporalną i skazano A. S., za czyn z art. 284 § 2 k.k., popełniony w okresie od 14 kwietnia 2015 r. do 18 kwietnia 2016 r., na podstawie obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r. przepisu art. 70 § 1 pkt 1 k.k., na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby mimo, że przy określeniu czasu trwania tego okresu powinien mieć zastosowanie przepis art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., który górną granicę okresu próby, przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary, wyznaczył na 3 lata”,

i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący gdy twierdzi, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącą obrazą przepisu prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k., co niewątpliwie wywarło istotny wpływ na treść wydanego wobec A. S. rozstrzygnięcia. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli okaże się ona względniejsza dla sprawcy. Z uwagi na brak pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie są znane powody, które przesądziły o zastosowaniu przez Sąd reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 k.k. i przyjęciu, jako podstawy prawnej, określającej długość okresu próby warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności art. 70 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., który ustalał maksymalny okres próby na 5 lat.

Jak wynika z akt sprawy oskarżona została uznana za winną przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. popełnionego w okresie od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia 18 kwietnia 2016 r. Za czas popełnienia tego przestępstwa należało więc przyjąć dzień 18 kwietnia 2016 r., czyli czas ostatniego z zachowań składających się na to przestępstwo (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 maja 1976 r., II KR 69/76, OSNPG 1976, z. 11, poz. 95; z dnia 15 kwietnia 2002 r., II KKN 387/01, LEX nr 52943). Zarówno więc w czasie popełnienia przestępstwa jak i orzekania przez Sąd Rejonowy w dniu 25 października 2016 r., obowiązywał art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym mu, od dnia 1 lipca 2015 r., przez art. 1 pkt 34 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396). Przepis ten ustala długość okresu próby na czas od roku do 3 lat.

Zastosowanie reguły z art. 4 § 1 k.k. było błędem i stanowiło rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie tego przepisu.

Skarżący wprowadził wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku jedynie w części, tj. w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt. 2 i 3, jednakże uwzględnienie go w takim kształcie mogłoby doprowadzić do wydania orzeczenia na niekorzyść skazanej. Uchylenie bowiem rozstrzygnięcia o warunkowym zwieszeniu wykonania

kary pozbawienia wolności, spowodowałoby, iż do wykonania pozostałaby, przynajmniej na pewnym etapie postępowania, kara pozbawienia wolności w formie bezwzględnej. Nadto należy zwrócić uwagę na niekonsekwencję skarżącego, który wskazuje, zresztą słusznie, na naruszenie art. 4 § 1 k.k., jednakże nie domaga się uchylenia rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 4 wyroku, którego podstawę prawną stanowi również art. 4 § 1 k.k.

Jednakże w związku z tym, że skarżący wskazał jako zakres zaskarżenia orzeczenie o karze, to mimo że ograniczył się do wykazania uchybienia dotyczącego pkt. 2 wyroku, to mając na uwadze domniemanie z art. 447 § 2 k.p.k. oraz fakt, że orzeczone środki probacyjne stanowią orzeczenia akcesoryjne do rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, a także to, iż Sąd Najwyższy nie jest związany wnioskami końcowymi skarżącego, należało uznać, że zachodzi konieczność uchylenia wyrok w części dotyczącej wszystkich rozstrzygnięć o karze, które zawarte są w pkt. 1-4. W takiej sytuacji sprawa zostaje przekazana w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie miał na uwadze, że kwestia odpowiedzialności karnej A. S. jest już przesądzona prawomocnie, a więc przedmiotem rozstrzygnięcia pozostaną orzeczenia o karze. Należy jednak pamiętać ustalając okres próby, na który zostanie warunkowo zawieszona orzeczona kara pozbawienia wolności, że nie może być on dłuższy niż 3 lata.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.

r.g.